

LXXXIV.

Erklæring

over

Forslag til Lov om Afløsning af de ved Demarcationslinien om Kjøbenhavn paa-
lagte Indskrænkninger samt om Bemyndigelse for Regjeringen til Afhændelse af en
Deel af Kjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 21de Juni 1867.)

Af de Endringer, som Landstinget har vedtaget i det nu tilbagefendte Lovforslag, finder Udvalget kun to at være af den Betydning, at de gjøre Krav paa en nærmere Dmtale.

Saaledes som Lovforslaget sidst vedtoges af Folkethinget, gav dets § 5 Regjeringen en Bemyndigelse til at expropriere private Grunde til de Veie og Gadeanlæg, der ere fastsatte i den af Kongen bifaldte Plan, og de ved disse Anlæg beliggende private Grundstykker, der maatte behøves for at tilveiebringe en regelmæssig Bebyggelse, „Alt, forsaavidt angaaer Hovedadgangene til Staden og den ovenfor nævnte Dvergade“. Denne sidste Sætning er nu udgaaet af Loven. Herved og ved Tilføiningen i § 5, 1ste Stykke, om at Planen tillige skal omfatte de andre Veie, Gader og offentlige Pladser, om hvis fremtidige Anlæg det allerede paa den Tid maatte findes hensigtsmæssigt at træffe Bestemmelse, har Regjeringens Bemyndigelse til Expropriation faaet en ikke ringe Udvidelse. Udvalget troer imidlertid, at Folkethinget vil kunne gaae ind herpaa, deels fordi der kun er Tale om en Bemyndigelse, som Regjeringen maa forudsættes at ville benytte med Forsomhed, deels fordi mulige Udgifter til Expropriation udenfor Hovedadgangene og den nævnte Dvergade kunne antages at ville opveies ved en større Værdifor-

høielse for tilstødende private Grunde, og altsaa tillige et større Væderlag for Byggefriheden.

I Lovforslagets § 8, der handler om Overdragelse til Kjøbenhavns Commune af de Staten tilhørende Grunde, er der indsat følgende Bestemmelse: „Det er ikke nødvendigt, at der strax fastsættes et bestemt Væderlag for Overdragelsen, men det kan ogsaa enten med Hensyn til hele den overdragne Grund eller enkelte Dele af denne vedtages, at Kommunen først, efterhaanden som den stykkevis afhænder Terrainet, tilføbarer Statskassen en under Hensyn til de Udgifter, Kommunen vil have at afholde, fastsat Andeel af de Kjøbesummer, der indvindes.“ Udvalget skjønner ikke rettere, end at den givne almindelige Bemyndigelse for Regjeringen til at sælge Grundene paa „saadanne Vilkaar, som findes antagelige for Statskassen“ ogsaa omfatter dette Alternativ, selv om det ikke udtrykkelig nævnes i Loven. Tilføiningen medfører saaledes ikke nogen Forandring i Realiteten. Dersom den antydede Veie heelt eller tildeels skulde blive fulgt, vil det selvfølgelig være nødvendigt, at Contracten mellem Staten og Kommunen ikke blot fastsætter, hvad der af Terrainet skal afhændes til Bebyggelse, men ogsaa sikker Staten imod, at Kommunen lader de